

א. חוק מימון המפלגות העליון, לאחר החלוקה, מימון של 1000 לכל אחד מחברי הכנסת. זאת אמרה שטא להעלה רק
 חצי שם כשר שנכחו קטועים. הם עלו דלקים ~~ה~~ משמורת לקופסא (נחיהוה שאם), לעומת מתמודדים, שטעמו
 של בקר, לא נראה וקילט רק את הסכום שנקבע מראש. הטענה היא כי החוק שנתקן (מפניד פולד בקרון)
 יסוד של השיטה - הוא צקרון השוויון מכיון שהיה מפלה בין מתמודדים שנכחו למתמודדים שלא נכחו לכנסת.
 הטענה היתה כי חוסר השוויון איך נכד מן שמתחיל את אלו שחצו מתקציבים שלהם, לעומת אלו שעמדו
 קו. היא שטענו שכלל הצורך לעמוד בקרבי מסוים, מפני הפיטום שלהם היה פחות אגרסיבי. זה הפסיד/הם
 לך שלא נכחו, לעומת ח"כ ~~ה~~ שחצו מתקציב אלמ לעשות מפני פרסום אגרסיבי שלהם לבחירות. כך יוצא
 שהצבא המימון המפועל מתחילת את אלו שחצו מתקציב בניגוד לחוק ~~ה~~ מפלה לרעה את אלו
 שהקציבו לשמור על החוק ולא לחלוג מתקציב. בנוסף שנה ~~ה~~ סטוד של צקרון החוק - שאנשים מכלים
 את צעדיהם לאורך מסוים בהתאם שהחוק קודם משנה אחר, ולסוף מסוים נקמה 'נקודת הסוף' אמנם
 לבקר ש הטענה מסמכות ספוליס ולא צה המצב. אך ניתן לעשות ~~ה~~ חוקם ואיכין שמחייב נאטיטי
 על צעיה. צקרון יסוד נוסף שנפגע (וכך כתבתי עליו לעיל) הוא שחלטה יוצא נעצר - יצא שאלו שקיימו את
 החוק יצאו "פולטיים" לעומת אלו שהפכו אלו וצטו להחלטה (צקרון צה הוצגו אלו עפ"י פולטי צקרון יסוד)
 ג. התאווה המשפטית של בקר.

8/8

לפי המשפט הטלזי - התאווה של המשפט הטלזי מניחה שקיימים בעולם צקרונוג אוניברסיטאות ונציגים מחיילים. לפי
 תאווה על צקרונוג אלו יחידו אלו אם לא עמדו החוקים והחוקה של מדינה מסוימת ומכוח ניתן לעשות לפי
 חוקים שסגרים אתם. ~~ה~~ תאווה על גורם התאמה מלואה בין המשפט המדינה למשפט המדינה שחוק שאינו צורך -
 אינו חוקי ולכן נשל. בקר מבטא פה מצבה של המשפט טלזי גלומהו שקיימת אפשרות שביהמ"ש יצווה על
 בטלות החוק שנתקן על מנת צקרונוג אלו אם צקרונוג אלו אינם ממזנים דחוקה ודחוקים משוכנעים. כלומר
 על תפיסה שקיימים צקרונוג על חוקים שגם אם לא באו לידי ביטוי במשפט המדינה, ציפיה לשמור לירש. בהנחה
 שיש חץ שומר אתם הוא בטל לאור העקרון שחוק שאינו צורך - בטל. דבר, לנסו של בקר, אינו מדטל את החוק
 אינו מצווה על בטלות משקליו מציינה משפטית. גם לפי המשפט הטלזי יש שמכירים בקר שיש חלק שלא יבטלו
 אלו אם סוגים צקרונוג סכזים מאלו שקוליס של יצוקה וספר דמזכר המשפט. גביה על קטטה ~~ה~~ אקיי
 לפי התאווה של צוקרון צוקרון מתחיל לעמוד על פוזיטיביטי, אך אינו מתחיל למשפט הטלזי. הוא סלר שמחייב שינוי
 עולם מטאפיזי מוחלט הצקרונוג (משפטים, חוקים, ושל מציינה ופ) שמחייבים על מצרכ משפטית כאשר היא. לפיך,
 כשהמ"ש ניצב בפני פסיקה מסוימת אלו לקחה צקרונוג אלו דמשון וזן ל אפשרות להעלם מהם. צוקרון סדר שאם שיש
 ניהל אמלח הפשיטה בפירה (הוא חייב לקחה דמשון שקוליס של צוק, הצגה ומשפט קונ) ~~ה~~ מתחילתה כמו כן עליו
 להתייחס למסורת המשפטית הנצורה דב כה - לרג פיהוש המג'יפד איגה ולפיה פיהוש שמאיר את המשפט כאלו פן הצורך
 קיאה. מאפשרת הליטה שיש זה מוזגה מסוימת גם למסורת המשפטית שהיה על כה. צוק לפסקיה מצדי

אלו לא חייבים להיות זונגא עקרונות של משפט הטעם, אלא עקרונות שהחברה נהגה לפיהם. ברק און מסתמך על מה שנתחם בחברה דסקי לא לקטל, קסופו של ברק און החוק - "אל שרגביסו בחברתה ונמשפטיה התקבלו אצלו" - לומר, ^{אמנם יש} ~~המשפט דוקון~~ שכל דת"ל" (המשפט) און ישגם זגם תפוסה חזרתה לשפה דיומית לא מילת תרנית ויש להתישב דשנ עקרונות אלו באותה מידה ואלא קיימים בצורה עדינה. כמו כן דוק מצין שלש העסקה והעקד- בחשך השנים לא באו אסמא מהישוב המערב אל המסגרת המשפטית. ^{אמנם קונגאם} למשטר היושבה על בדוקין דששנות משפט - ברק מעדין משקל זגם למסגרת המשפטית ונוניג ואלא רק לעקרונות יסוד של החברה. [פירוש לומר שהיק לא העניק מישיב משקל ע"ש"נוש המאיר את המשפט היושב הדין בילג" - צופי פו לריה ופסק סטיקן צפ"י העקר, אולם בדוקין יכל לומר שברק טעה - כי יכול להיות שישמש סוציה און שקוא לא נאלץ ונשה איומן באו. ונעדי און המסגרת עפ"י העומד ב]. דיק מקדש אפ"י לחוקת הדין הדין בילג, נשו שזגש בדוקין.

לפי המאוריה של דסקי: הארט מתייבן דשסיה שבטיסטית והודות של מה שהחברה קוללת ^{כחוק - הוא הדין} ~~המשפט דוקון~~ ^{שמהייב} מחנה משפטית ^{תקשורו של} ~~המשפט דוקון~~ ונתנה צפ"י כלל הדין שחייב און המקלות המשפטית שמתייב און המשפט. את כלל הדין נתן ללמוד מהאמ דו מתנה סיות המשפט ומאופן דו מתנה את פניקולו. לפי הארט ישנם מקרים סגלים שדנה המשפט (שכל המשפט יקול בצד) שאין צומים של סכס, סטגטיס, חסר בחוק וקסאכ אלז למתא און החוק לשינוי (אם הוא מקבל לפי כלל הדין, בחוק) במקרים שאינם יש שיקול דעת נתן (המשפט דוקון) משפטית שיכלו להשיגה הלאה. ברק דשסרקה מצדד און העסקה העקדית של בית המשפט לומר השנים ובקר מצביע על כלל הדין של הארט. כמו כן, לפי הארט ישנם מקרים דהם לשופט מותר אסקול שיקולים שונים כמו עקרונות יסוד של החברה ונעדי שמהייב מצדד שיש חסר/שוליים צומים של ~~המשפט דוקון~~ המשפט. במקרה זה דוק לא העדיף דאופן כזה ונחשו סדור שישי חוק קייב ~~המשפט דוקון~~ וחקר, אלא ברק אמרעל משקלים אחרים. את זה הארט לא היה מקבל. ~~המשפט דוקון~~ וקשו להכיר את דיק לפי שיש על המאוריה שמשפיה באופן הטוב ביותר את פשרת של דיק. הדין הדין של בדוקין ^{הוא} ~~המשפט דוקון~~ קיומם של עקרונות יסוד, מלי משפטית, שזיה ט"ש מתווב (כח דסקי) ונחשו ^{הוא} ~~המשפט דוקון~~ שהצבת עדין (מלי ארמתיג זוקיא אמוסר וצפן של מ"ש הטעם) ע. אישגם של שופט הלד.

17
8

המשפט הטעמי: שופטיו הורו קצו שלטו נתן לקטל את החוק בדעצרה חנה. ~~המשפט דוקון~~ שופטים סדורים שאין פה קדיה של חוסר צדק - שחוק המימון איע מילה, אצו מחנות און סידה לקטלו. אך אם אביגם החוק איון צדק, משפט הטעמי חייב את קיטלו וכלל המ לא מסגרים ~~המשפט דוקון~~ משפט הטעמי אלא אם נאמר שזה מקרה דו המשפט מעדיפו לא לקטל את החוק מסגרת אגלה של יצגלה החוק ונחשו. כמו כן נתן לומר ששופט הלד ~~המשפט דוקון~~ מעדיפו שיהיו נתק שמהייב ^{המשפט הטעמי} וכלל הדין ^{הוא} ~~המשפט דוקון~~ אך שמהייב אלוט קיטלו.

בדוקין: שופט הלד סגלים שלא נתן לקטל חוקים מן הסוג שפם סגלים עקרונות יסוד דשטה המשפטית. לפי בדוקין המשפטית מחייבים אפ"י מוע עקרונות, דיניים עקרונות יסוד של השטה המשפטית ופיה נוס אחרים לפסק. אילו אגם אהלים חנים. ~~המשפט דוקון~~ שמהייב שמהייב נתן לומר שאזג מעקרונות היגד של השטה נוס שמהייב לא מכלל חוקים של הנקס ושופטיו הובג העדיפו את השיקול הזה ודק להסתבר צו בדוקין ~~המשפט דוקון~~ וכלל הדין נעדיקונות נחגיג. מהחברה הנוהגת. אמלא אחרים כן, שופט הלד לא ס-כ מסגרים צו קיטלו.

הרען פנימיות של פארקין.

המט: שופטי (הרוב לא מוכנים לכהן) חלק קיים - (הם דברק) (הוא המוקרה ועל להתחיל של המלך, הוא השנה
בו קלוהו - הם מתלים שהמלך נעץ אהבה לטוב, ואין לקולה ולא מאלוהי קסטורנט השלח לפימנה מסיבה
לא הם סומנים שאין קיבלתם עכשיו ולהוציא קטלנו - 'תבן שמו נוצרם אהמלך קמאן כ' מלצורה
המשפטי לא מבינה (מאיה) אלא ש' צד המלך תרף מחמתו כלל הפחיתו - נחלק ע' הפסטי, א"י
הם מתוקים לו.

$\frac{14}{12}$

מבין המאונות הנל המאונה של המט מסיבה יאופן המלך בוגר את איש שופטי החיטט עני קטיו בזמנה
פויטימסטיה ואין מוקים אהמלך כאלו המלך אומר את דעתו בעליו. ופנימיה מוסרם קהתולא.

3 ע' לפי פאלר, ש' צד המלך נחלק קצוה ששומר על רחלים היריבבונטליים - צדג אומר ^(המיו) ~~המלך~~ הולר
משפטיה מלפניה לקיימו - א"י הוא חוק שגם תכלי הובן ואין צורך דבריה פנימיה מוסרם של המלך.

המלך צדק אמר ככה שמשפטיה לקיימו. פ' פאלר (היריבבונטליים) נעו מספר עקרונות שלם פלו, ש' חך
שמקיים עקרונות אלו נאון: יציבות וצבאות של החוק, שחוסבטיקול-צופה פני צמיה, מקים לקיחמ'ם לקרו

אם הממחוקק, שביחמ'ם יהיה צמאי, שביחמ'ם יהיה נעים וצ'מכע מוסריו וש לקיימו קנצון ביון נען
סמון שהחוק אינו צמד דמפאים היריבבונטליים כמו פויספ'קטיבילר - המלך נחלק באופן קטילקטיבי ומספר

$\frac{8}{8}$ יפה למאן!

ק' אינו מוסריו ואין לקיימו. אלא א"י, המלך מחנה פלו מוסריו וש לקיימו. $\frac{8}{8}$
ה' מ' מקולו לקסור קין פויטימסטיה ען פויטימסטיה (המאונה המשפטיה זה מחצית השופטי) עבן הילא אלקטיסט

או מחסן בפטיקא. בפול, אן פלימה עכרתיה בן גתיאוויה בה מחצית השופטי לקין אישוי השישופטיה.
השיאור שמכרע המליונה המשפטיה נאצג אמקולו של המלך - המלך המלך הוא בע - הירצב/המדרה בה

נחלק המלך, אן שממקור היא בקיומם של חוקים אונקדסליים נצחיים ~~לפניה~~ שמחמ'ם מוסר וצדק.
עצומה צמא שאר הפורמליס/ען פורמליס נאצג לאופן יסוד המלך - פואם תר הוצמד לעשן המלך/לכלי

המשפטיים, אן שהם באמת את תבלי המלך. ישיבה פורמליסטיה צדקם לעשן המלך והעקונות מכלי אבוק
אן המלך שלפניה נחלקו. ואילו ישיבה פורמליסטיה ען פורמליסטיה גאפול אלקטיבטיה שופטי יצ'ה להמלך את

המלך לתבלי אומר (הוא אמר אמא) באמך שג המלך חן ישולת ואין חשיפה ביניהם, אלא ע' ש' שלפניה
ש' המאנה קין שופטיים שהם פויטימסטיים ופורמליסטיים מול שופטיים שממח'ם שגם ען פויטימסטיה

וערטיים ע' פורמליסטיים. אמצעה, הארט, אלע' שהחצק בתישה פויטימסטיה במובן צה שפיה בקין המלך
לחקשו של המלך, היה ען פורמליסטיה זכר שהענק לעשן אפשולת אשיל צדג למען הגשמה מטלג המלך המלך

כמו כן, אש הפ' שג' של חק שחיר - ברק שמספך בתישה ען פויטימסטיה יבא לתושב ^{שופטי} אמי ~~למחצית~~ אש
לפני פויטימסטיה במובן צה שהוא משמח דחשיכה משפטיה למחצית חשיבה גוף משפטיה

זמורה צה, דיק שמחצ'ק בתישה ען פויטימסטיה מוסן את צמיו ושוסר של נען לנטל את המלך, בלוד שופטי
הלך שפויטימסטיה לעמצות יותר פויטימסטיה כן קנצוים שפחץ דטל (מחצית פורמליה הוא ע' אן נחלק לפי

~~הוא הולד הדינה~~ כן שאמלג שמקול לקרה בן היריבבונטליים - ע' מ' אדם זמון כלל קרה אינו גכתי.

א. התקצרה על המשפט הפוטנציאלי לפי אוסטין. היה שמוק הוא $\vec{u} = \frac{1}{r^2} \nabla \phi$ (שבו ϕ פונקציה סקלרית). פקודה שלית של הדיפוזיבן

לנתינו המשוואה דיפרנציאלית. לפי אוסטין, קיומו של דיפוזיבן ϕ שקיים לו פוטנציאל $\vec{u} = \frac{1}{r^2} \nabla \phi$ הוא שקיים פוטנציאל ϕ המקיים את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

דיפוזיבן $\vec{u}$ הוא ממוצע של פוטנציאלים ϕ המקיימים את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$. לפי אוסטין, $\vec{u}$ הוא ממוצע של פוטנציאלים ϕ המקיימים את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

ישנו היחס בין הדיפוזיבן $\vec{u}$ לנתיים (הדיפוזיבן $\vec{u}$ הוא ממוצע של פוטנציאלים ϕ המקיימים את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$).

שים לב שישנו היחס בין הדיפוזיבן $\vec{u}$ לנתיים (הדיפוזיבן $\vec{u}$ הוא ממוצע של פוטנציאלים ϕ המקיימים את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$).

סקציה על הפונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

שהמציאות יוצאת שישנו היחס בין הדיפוזיבן $\vec{u}$ לנתיים (הדיפוזיבן $\vec{u}$ הוא ממוצע של פוטנציאלים ϕ המקיימים את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$).

ב. דיוקן של הפונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

המשפט המייסד. לפי אוסטין, חלקה משפט זה קובע כי פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

הפירוש (בניגוד). הארט ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

תנאים ϕ ונתיים $\vec{u}$ המקיימים את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ הם פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

שמוק קורה כאשר נגזרת ϕ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

את הפקודה $\vec{u}$ כשישנו היחס בין הדיפוזיבן $\vec{u}$ לנתיים (הדיפוזיבן $\vec{u}$ הוא ממוצע של פוטנציאלים ϕ המקיימים את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$).

בין הפונקציה ϕ (לא אגודל) ובין הדיפוזיבן $\vec{u}$.

ב. טעם אכן באיננו שואש ϕ מקיים את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ הוא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

לפי הארט, חלקה זה - לא נכון אומר שישנו היחס בין הדיפוזיבן $\vec{u}$ לנתיים (הדיפוזיבן $\vec{u}$ הוא ממוצע של פוטנציאלים ϕ המקיימים את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$).

אמנם הפונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

ג. התוספת של הארט לחוקה משפטית: לפי הארט חוקה אשכח היא קיימת רק עם קיומו של פוטנציאל ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

חוקה אכן עליו נחוג חוקה: חוקה - חוקה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

אמנם חוקה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

לפני חוקה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

אמנם חוקה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

לפי החוקה. מחוקה הארט חוקה המשפטית אינה מותנה / מקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

בקיומה של סקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

לפיכך, באין ϕ משפטית לא קמה חוקה משפטית ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$ היא פונקציה ϕ המקיימת את המשוואה $\nabla^2 \phi = 0$.

17
20

7

בני-מאין

א. פירוש דרך מראה שואב סוגים של יצירה שישטוח :

א. פירוש - הדרך או הצורך בשגור (תלמוד תשורה) שבו מציעה שיומיומי המאוס המעט כי נפשה לפיכך אלה
התלמוד תשורה. לדרך יש שיטה מוקדמת כי צב מתקצרת והתמדה והיא צריכה לבלו שואב מוכיבים : לשון
החוק שמצורה את המאוס הנשגור (תלמוד) התלמוד שנקצת צד תלמוד סביבטי ימיה של מייצב הני-מה מול תלמוד
אוייקטימיה של קולא תולמה בהולו (שקלית של פוסקטימיה תלמוד מעמיה וכו') והלמוד השלישי הווי שקל-צד של השגור
קאזון בון סוצ התלמוד (המאוס) אלסון התוק בון סוצ התלמוד יש לאזן לשי סוצ תעמיה המעטת. החוקה ודחוק התלמוד
הסוייקטימיה גלגיה אל התלמוד (האוייקטימיה וקצומה וקאצנה תלמוד התקטימיה יש משל גבול יותר. גפריה של
המעט המעט הנשגור הווי אמ צד/חשול אה הפושט המושגים של החק, אה התלמוד השגור ואזן בדיעה לשי שקל
צדמי. כאמר, דקדמ'ש אל דק המה מצעה סגולת-יוק.

ב. השאלה חסר - לשי דרך יש מקרים שאלוהים המחיק לא התייחס. לומר, ישנו חוק/נחמה שמספיקה את הנשגור "הגלוי"
אך אין זה מלטה למקרה הספיקי (לשי האוס מצדה קשה קאנטימיה של קניו שאינם יבאים לצבור את נחמיה צבור
מאיקט). לסיק, נדעם התקדמות של השגור ^{לשלי} אמר החסר. במקרה זה השגור צריך לומר לחוק סוצ המעט
זהכרצ לשי עקוניה הצדק של מורשה ישראל. *תפרידו של השגור במקרה זה הווי לצעה השלמות לחק אל נחמיה קיימיה
בשגור המעט - לשי דרך, יתכן מחומים שלמים שלא הוסבו דחק אוצט' מלעיס אקיהמ'ש צד' עקל מלטה, אולם אין נחמיה
או עקוניה ^{בצטימיה} שמתנים את גת המעט כצד לעול. במקרה זה השגור פעול כי צדן של החוק - הווי וקאט'ט הווי קוניה
והתלמוד של המאוס חודש ואת האופן בו קיימו את השגור פעל כטדצ מחוקר כשאר התצורה לך לקמה מהמסירה
האנלי אמרקה את זה הנחמה המסירה מספיקה האופן ישיר את בית המעט. דגפריה זה לשגור יש שקל בלג חק אמר
גבול לתלמוד.

$$\frac{10}{10}$$

ג. בלדקין לא יכלו לקבל את התלמוד של דקק לציורה השיושית - לשי בלדקין כל דיים אלם מטאפיזי שמושה בנוחמה מחיה את
מחמיה מעטת, ק שמתנה מושגית לא יתכן שישנו מקרים שלא תלם ללם אלם עקוניה מעטת וכן לא שגור לשי
אשר ממצוק של חסר. לשי גישה זו, בלדקין כואה את תפרידו של השגור כק כששן של החק וככזה שמיש את
העקוניה ^{והלם} כקדמיהם הקיימיה מחיה. דעשיסר הפרשנה של בלדקין ישנו כק גשירה ~~אחר נפוח~~ מחמיה מעטת, אל
שאלה הווי צדקה לך הווי (שיושית) - קם שאלה מעטת מה שלא אסור מחר או ^{לך} יתכן ששמו יהיה זו צמנה גת אסור
וגם מחר. כנול' הווי מצוין שהשגור יתולף ליהוד-עמיתו הצדק והשן מחמיה מעטת ולך מצדד יש כן גשירה
מעטת את נחמיה. מחמיה אידיולוגיה בלדקין סזור שעתר דפריד של מחוקר לקיהמ'ש סוגר את עקוניה הפרשה הנשגור
שחא עקרון קסיס קמאקרה וכן שחוקרה שיושית הווי לצדק חקרה כבלאקטימיה שמתממש שש האידיולוגיה של בלדקין
הווי לא יקל את גישת של דקק שמואשנה ^{הגלוי} שיושית (לשי בלדקין זה סוגר את הפודת הנשגור וזו חקרה כשיושית
כמו כן, מחמיה בלדקין יש דק המשה את אפשינה לם שאלה מעטת, דצוד שלם דקק אין כק גשירה מעטת את
נחמיה כי הני מפרק קיימיה קן עקוניה. כמו כן, לשי בלדקין אין תלם קאט'מסירה המעטת ואלו לשי דקק גת
מקרים של חסר שאלה השגור ידע להלם לצדמו, או אפילו אפנה דצדמו את הווי מעט.

גביית השכר של ~~הדירה~~ על ידי "ועדת היריבה" ~~הממונה על אכיפת חוקי הערים~~ (השופט ~~הבכיר~~ ^{צ'ק שוסרטי} ג'וזף דטאד
של צדק, התינה והלך משפטי הווען. לאחר מכן, הוא צ'קן למה של הפרשנות שמתקבלת על המסגרת המשפטית
בצורה (הטרה) ג'ורג' כמו ג'ואן ג'ושיה ואדם ^{תאיר} אלתר. המשפט קאופמן, הצדק ק'ואר - לומר צ'וכה פני צ'וכה.
קדק אינו מביא את הצדקה אך אצדקו של צדק קיימים הפרשנות שלו, אלא הוא מתייחס לסוגים שונים של צדקה.
משפטיים אחרים משפטיים אחרים כמו מקני צדקונו המוסר של הסיטה.

לפיכך, בצדקו אינו יכול לקבל את התיאור של קדק איברהם השיפוטי מחדר שמדקונו אין אשופט מקום לעינן
שיפוטיים, אלא הוא מנגד לפרשנות, כמו ש השופט ג'ואר מונטה י' צדקונו בצדק אינו יגבן שינו
מקום דהם אין אצדקונו שמתוכם אג השופט. קנוס, אמלה שבדק ובלבקין סדורי שיש אהג מקם אצדק ולעז
אז מ, צ'וכקין בזל אג ~~לחברת~~ השופט ארת מזה לפי משפט הקצו - פתרון צ'וכק בצדק לא אמר

$$\frac{10}{10}$$

ג'ורג' אשופט קטל.

20
20